

Rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej

z dnia 14 października 1921 r.

o Państwowych urzędach pośrednictwa pracy.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o tymczasowej organizacji zarządu b. dzielnicy pruskiej (Dz. P. P. P. № 64 poz. 385) w celu wykonania rozporządzenia Komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej z dnia 6 lipca 1919 r. o organizacji biur pośrednictwa pracy (Tyg. Urz. № 29 str. 148), zarządza się co następuje:

§ 1. Sprawy, należące do pośrednictwa pracy, załatwiają państwowe urzędy pośrednictwa pracy: dla powiatów wiejskich w siedzibie starosty pod jego kierownictwem, a dla powiatów miejskich w siedzibie i pod kierownictwem prezydenta miasta (burmistrza). Zakres działania państwowego pośrednictwa pracy rozciąga się na cały powiat.

Gdzie ze szczególnych powodów zajdzie potrzeba utworzenia drugiego jeszcze w powiecie państwowego urzędu pośrednictwa pracy, tam rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej określi terytorjalną właściwość tego urzędu. Kierownik tego urzędu podlegać będzie służbowo i osobowo właściwemu staroście (prezydentowi miasta, burmistrzowi).

§ 2. Do zakresu działania państwowych urzędów pośrednictwa pracy należy:

- a) przyjmowanie zgłoszeń zapotrzebowania pracowników,
- b) wynajdywanie zatrudnienia dla poszukujących pracy,
- c) porada przy wyborze lub zmianie zawodu,
- d) udzielanie informacji o krajowych stosunkach zarobkowych,
- e) udzielanie przyjmującym pracę zaliczek na podróż do miejsca ich pracy,
- f) zbieranie i zestawianie dat statystycznych, dotyczących rynków pracy,
- g) nadzór nad działalnością wszystkich prywatnych biur pośrednictwa pracy oraz opinjowanie wniosków o zezwoleniu na prowadzenie przemysłu pośrednictwa pracy.

§ 3. Ogólne kierownictwo oraz nadzór nad działalnością państwowych urzędów pośrednictwa pracy należy do zakresu działania wojewody.

§ 4. Osoby, które w myśl rozporządzenia Komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej z dnia 24 czerwca 1919 r. o obowiązku zgłaszania zapotrzebowa-

nia wszelkich kategorii pracowników (Tyg. Urz. № 25 str. 131), wprowadzonego poza b. linią demarkacyjną rozporządzeniem z dnia 24 lutego 1921 r. (Dz. Urz. № 15, poz. 137) obowiązane są do zgłaszania zapotrzebowania i zawiadomienia o przyjęciu pracownika, bez udziału urzędu pośrednictwa pracy, winne wypełnić to zobowiązanie niezwłocznie po stwierdzeniu zapotrzebowania względnie po przyjęciu pracownika.

§ 5. Wymierzanie grzywny przewidziane w art. 2 rozporządzenia Komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej z dnia 24 czerwca 1919 roku o obowiązku zgłoszenia zapotrzebowania wszelkich kategorii pracowników (Tyg. Urz. № 25 str. 131) należy do starosty powiatowego (starosty grodzkiego) właściwego ze względu na siedzibę przedsiębiorstwa, które ma obowiązek zgłosić zapotrzebowanie.

Od orzeczenia starosty powiatowego (starosty grodzkiego) służy zażalenie do wojewody w ciągu dni 14.

Rozstrzygnięcie wojewody jest ostateczne.

Niezależnie od tego jest dopuszczalne odwołanie się do orzecznictwa sądowego, w myśl art. 10 ustępu 2 ustawy z dn. 23 czerwca 1921 r. o wprowadzeniu dekretów, ustaw sejmowych i rozporządzeń Rządu oraz o dalszem uzgodnieniu ustawodawstwa na obszarze b. dzielnicy pruskiej (Dz. U. R. P. № 75 poz. 511).

Kary, wymierzone na zasadzie rozporządzenia Komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej z dnia 24 czerwca 1919 r. o obowiązku zgłaszania zapotrzebowania wszelkich kategorii pracowników (Tyg. Urz. № 25 str. 131), wpływają na rzecz Państwa.

§ 6. Przedsiębiorstwa, zajmujące się pośrednictwem pracy, obowiązane są na żądanie przesyłać starostom (prezydentom miast, burmistrzom) statystyczne zestawienia posad zgłoszonych i uzyskanych za ich pośrednictwem według osobnych wzorów, których brzmienie ustali Minister b. Dzielnicy Pruskiej.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:

w z. *Wachowiak*